

[H. C. Andersen.]

Venstre ønsker, at den højtærede Minister maa faa Glæde af Loven, og jeg finder, at det var et godt Udtryk, vort Partis Ordfører i Folketinget brugte, da han sagde: Lad os putte den i Smeltedigelen. Jeg tror, det vilde have været klogt, om man i højere Grad, end Tilfældet har været, havde fulgt de Linier, som vort Partis Ordfører i det andet høje Ting afstak for Loven. Lovforslaget er efter min Mening lagt for bredt an, det har for lidt Forbindelse med det praktiske Liv. Det er klart, at naar man beskæftiger de unge ved produktivt Arbejde, skal de ogsaa have noget for det; de skal have Dækning for Udgifterne til Kost og Logi og et mindre Beløb derudover. Men vil man sørge for, at de unge, der har Beskæftigelse — maaske ikke særlig lønnende Beskæftigelse, men dog Beskæftigelse af en varigere Karakter og under trygge Forhold —, ikke fristes til at forlade det Arbejde, de nu en Gang har, bør man lægge Betalingen saaledes, at de selv kan forstaa, at det drejer sig om en Foranstaltning i en Nødssituation.

Jeg har bemærket, at Ordet „Tvang“ er blevet brugt meget under Forhandlingerne i Folketinget, og det, som har foranlediget, at man har brugt dette Ord, er Venstres Krav om, at naar en Kommune anviser de unge arbejdsløse Beskæftigelse, skal det være vanskeligt for dem at vægre sig ved at tage et saadant anvist Arbejde. Ja, det er efter min Mening saare rimeligt, og det forekommer mig ikke, at det har noget som helst med Tvang at gøre. Ogsaa de unge vil jo nemlig kunne forstaa, at foretager det offentlige sig noget, som man mener skal være udelukkende til Gavn for dem — og det er jo Meningen med disse Foranstaltninger —, saa er det kun rimeligt, at de har Pligt til at modtage den Haand, som fra det offentlige Side bliver rakt dem.

Vi ønsker, som sagt, at Ministeren maa faa Glæde af denne Lov, og det er lige saa lidt i Aar som i Fjor vor Hensigt at gøre Nar ad noget som helst her. Vi tilbyder tværtimod at gaa med ind i Arbejdet for at skabe en Lov, der har Udsigt til at berede Ministeren mindre Skuffelse, end han sidste Aar har været ude for, men jeg tror, at man bør tage mere Hensyn til vore Ønsker, end man hidtil har gjort. Det hele er et Spørgsmaal, som der skal tages saa praktisk paa, som man kan. Jeg ved vel, at Ministeren kan faa sit Lovforslag gennemført, selv om vi ikke finder, det er saaledes, at vi kan stemme for det, men jeg raader alligevel til, at man paa dette Omraade søger at skabe

en Lov, hvorom alle Partier er enige, thi Grundlaget for det hele skal, som jeg nævnte før, være Befolkningens Interesse for Sagen. Det kan godt være, at de tre Partier, der staar enige om Lovforslaget, tør paatage sig at vække denne Interesse, men det vilde dog vist ikke være af Vejen for Sagens Skyld, om Venstre kunde gaa med ind i Arbejdet for at vække denne Interesse; det forudsætter imidlertid, at der foretages visse Ændringer. Lad os derfor endnu en Gang prøve Smeltedigelen. Jeg mener hermed: lad os prøve endnu en Gang at se lidt nærmere paa hele Sagen i et Udvalg, og vi skal gerne føje Ministeren og arbejde hurtigt, saa hurtigt som vi kan, i dette Udvalg.

Ludvig Christensen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse. Jeg skal undlade i Anledning af de Betragtninger, som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (H. C. Andersen) fremsatte, at komme ind paa en længere Debat om Sagen, da den jo vil blive behandlet i et Udvalg; men jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at der er ikke i den hidtil gældende Lov noget, der skulde kunne forhindre Kommunerne i at etablere Arbejder i Henhold til den. Naar man ude omkring i de fleste Landkommuner ikke har gjort det, hænger det maaske tildels sammen med, at Repræsentanter for Venstre derude ikke har haft Interesse for Spørgsmalets Løsning, saa længe Venstre herinde paa Rigsdagen ikke havde faaet opfyldt sine Ønsker. Det kan vi naturligvis ikke forhindre; men paa den anden Side vidner det ikke om nogen videre stor Kærlighed til Sagen, naar Partiets Medvirken afgjort betinges af, at man faar sin Vilje. Den ærede Ordførers sidste Udtalelser tydede da ogsaa paa, at hvis Ministeren vilde gøre sig Haab om at faa mere ud af Loven ude paa Landet, naar den nu vedtages i ændret Form, burde han søge Enighed med Venstre. Jeg er for saa vidt ikke uenig i den Realitet, at det vil være en Fordel ved Lovens Gennemførelse i det praktiske Liv, at alle de fire store Partier er enige; men jeg maa tilføje, at mit Parti naturligvis ikke kan gaa med til Enighed for enhver Pris.

I øvrigt vil jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Fritze Teisen: Vi fra vor Side kan naturligvis kun være glade for, at Ministeriet har anset det for ønskeligt, at denne Lov forlænges, idet det jo betyder, at man søger